

היטלר יוצא מן הקבר — בן היטלר — פרט מגרמניה
מיבצע מיוחד

בלתי-ירגילה של הצליל והתמונה (גם אילו צולם הסרט באולפן ולא בהופעה חיה, לא היה יכול להיות מושלם יותר מבחינה טכנית) והעריכה המזוהרת של סקורסזה, (שהיה בין עורכי וודסטוק עוד לפני שהתפרסם כבימאי) לא יכלו להסיח את הדעת מן העצב שבקטע שהעניק את שמו לסרט. הוואלס האחרון או מן הנוסטאלגיה הנוכחית מן הראיונות שבו, שהם מעין לקרוי לוג לעידן סוף הנמצא בסיומו.

חשבון-נפש

עצוב

תחושת מועקה גדולה עוד יותר שורה על סרטו החדש של בילי ויילדר, פדורה, שסיים את הפסטיבל. זהו השבון-נפש שלו עם עולם הסרטים, חש' בון שנעשה מבעד לסיפור על גורלה ה' מוזר של כוכבת-עבר המסתתרת מעיני ה' עולם, ושל מפיץ ההופך שמיים כארץ כדי לשכנע אותה לשוב אל הבד. מאחר שה' סרט מתחיל בהתאבדותה של הכוכבת, לא גורלה הוא שמרתק את הצופים אלא הדרך שבה, בסדרת מבטים לאחור, מתאר עור' לסרטים, ההשתעברות לתדמית הציבורי רית, פיצול האישיות ויחסיות ההצלחה בכל ממלכת הצללים הנעים על הבד.

ואי-אפשר לסיים מבלי להזכיר הצלחה קטנה, אבל חשובה מאד, לסרט ישראלי, סוסנץ' הוצג במסגרת שאורגנה על-ידי איגוד הבמאים הצרפתי כאשר ישבו שופי' טי איגוד המבקרים לדון מי מבין הסר' טים שהוצגו במסגרת זו ראויים לפרס, רבה היונה ההפתעה כאשר סרטו של יקי' יושע הישראלי נמצא באחד המקומות ה' ראשונים, אומנם, סרט יוגוסלבי בשם ניחוח פירחי השדה הוא שזכה בפרס, אבל יקי לא פיגר בהרבה, וזו הפעם הרא' שונה שסרט ישראלי זכה בהתחשבות גדו' לה כלי-כך מצד הביקורת בקאן.

טיעוניהן, נובר הסרט בכל החלקים האפ' שריים של המיתוס ההיטלרי ומציג סיד' רה ארוכה של טיעונים מכל הסוגים כדי להסביר מיתוסים אלה, החל בטענה שהיט' לר הוא תוצר הכרחי של המצב בגרמניה שלאחר מלחמת-העולם הראשונה, ולולא העם הגרמני לא היה גם היטלר, וכלה ב' מסקנה שהשוואה אינה האסון הגדול ביותר שנגרם על-ידי.

הכתרת הזעיר-בורגנות ככוח עליון, השלטת הבינוניות או הסתת העם היהודי מייעודו הנצחי (שהוא, לדעת הבימאי האנס יורגן סיברברג, "הפריית תרבויות העולם"). הם הטאים חמורים לא פחות, כפי שמתבטא נושא דברו של הבימאי בפנותו לכובת היטלר: "ראה מה שעשית ליהודים. נתת להם את ישראל והיום, במקום שהם יתנו לנו את קאפקא הם נות' נים לנו את משה דיין."

סיברברג הראה קטעים נבחרים מסרטו בקאן עוד בשנה שעברה. מאז סיים את ההסרטה, נתקל בסירוב של הטלוויזיה ה' גרמנית (השותפה להפקה) להציגו, ולא הצליח למצוא אף מפיץ מיסחרי שיהיה מוכן לטפל בו בגרמניה. בתערובת מחוכ' מת מאד של מיסחריות ותרעומת, הוא סירב לאפשר לפסטיבל ברלין להקרין את היטלר שלו ושמר את לקאן, כדי להשיג הד גדול יותר, ואכן, הסרט יוצג כבר מן השבוע הבא בהקרנות מיסחריות, בפא' ריס, בשני חלקים.

ההפתעה של הפסטיבל היתה הצגת סיר' טו בן השנתיים של הפולני אנדריי ויידה, איש השיש.

איש השיש הוא אחת ההתקפות הפרו' עות והבוטות ביותר של המישטר הסר' ליניסטי בפולין שנעשו אי-פעם מאחרי מסך הברזל. הדמות הראשית בו היא סטו' דנטית צעירה לקולנוע העומדת לעשות את עבודת-הגמר שלה: סרט תיעודי על גיבור סטאכאנוביסטי משנות ה-50'. תוך כדי חיטוט בעברו של האיש, נחשפת חברה מיסחתת, צבועה וחסרת-ערכים, כשגם החברה של ימינו, זו שמנסה לשכ' נע את הסטודנטית הצעירה להרפות מ' מלאכתה, אינה טובה ממנה. ויידה אינו חוסך שיבטו בשום הזדמנות. בעדשה מעוותת, במישחק מוגזם, בסצנות הרופות עד כדי מלאכותיות הוא מכה במישטר ה' פולני בעבר ובהווה.

הסיום האופטימלי כה כפוי, עד שמותר לצופה להאמין כי נעשה רק כדי להמ' תיק מעט את הגלולה המרה ולשמור את ויידה מפני מיספרי הצנזורה, אם כי ה' מבקרים הפולנים הספיקו להסביר, בלחש, שהסרט נמשך עשר דקות פחות מן הצפוי (160 במקום 170 דקות), משום שלפני יצי' אתו את פולין חתכו ממנו את הקטע ה' מביך והחרף ביותר, קטע פסודו-תיעודי המראה את אורה החיים בגן-העדן הסוצ' יאליסטי של 1952 בפולין.

שני אורחי-כבוד אחרים בפסטיבל היו למעשה, שתי פרידות: כל אחת עצובה בפני עצמה. מרטין סקורסזה, שזכה בפרס

לפני שנתיים את פסטיבל קאן, בסרט בשם ממלכת החושנים, הסרט, שהיה סידרה בל' תיפוסקת של מישגלים מפורטים, היה לסנסציה של אותה השנה, והמבקרים הת' קשו להחליט אם מדובר בפורנוגרפיה או בתיאור מופלג של אהבה בשיא טירופה. השנה שב אושימה, בתחרות הרישמית (סירטו הקודם הוצג על-ידי איגוד הבימ' אים הצרפתי) עם סרט בשם ממלכת ה' תשוקות, מיותר לומר מה היו ציפיות הקהל, אבל אושימה איכזב את כולם. אחר' רי סירטו הקודם סיבך אותו בסידרה ארוכה של מישפטים ביפן, בשל העות', עשה הפעם כמיטב יכולתו להימנע מאותה השיגאה. הסיפור של אשה הרוצחת את בעלה ביחד עם מאהבה, ושניהם סובלים אחר-כך מייסורי-תופת על מעשיהם ונרד' פים על-ידי רוחו של המת ואינם מוצאים מנוחה עד שהם מודים במעשה, סופר כבר פעמים רבות.

אושימה, בדרך מוזרה ביותר, בוחר בגישה מנוכרת, כאשר הרגשות העזים של הגיבורים עוברים מבעד לעדשת בימוי מתוחכמת שבה התיפאורה והשהקנים מסור' דרים בצורה מופתית כל כך, עד שבמקום תשוקה נתקבל לפעמים רושם של מיסרר. אולי בשל הסדר המופתי הזה זכה אושימה בפרס הבימוי, אבל התשוקה היתה ממנו והלאה.

פונדה זווית בן השיבה הביתה"
הפרט לשחקן

את הפרט הגדול נתנו, לראשונה מ' חדש זה של מיתוס ישן, ניצב דווקא בימאי זה הרבה שנים, פה אחד לסירטו של ארמנו אולמי עץ הקבובים. למען ה' אמת, ההסכמה הכללית לא היתה רק בין השופטים אלא גם בין הנוכחים בפסטיבל, מלבד כמה שונאי-כנסיה מושבעים, שראו בתיאור חיי הכפר האיטלקי במאה הקוד' מת יותר מדי משום השלמה עם הגורל, וישה חזקה מדי למסורת ולמרות, ופחות מדי מהפכנות, אבל המתנגדים היו מיעוט קטן בלבד ואילו כל האחרים שמחו על הפרס של אולמי, יוצר איטלקי צנוע העור' שה מזה שנים סרטים ללא שחקנים מיק' צועיים ובתקציבים זעירים, שבהם הוא מוכיח שוב ושוב כי הצלחה בקולנוע אינה הייבת להיות פונקציה של תקציבי-ענק.

היוצר

הצנוע ביותר

את הזכירה השנייה ברציפות של סרט איטלקי שהופך לטלוויזיה האיטלקית (בשנה שעברה היה זה אבי, אדוני שרק ה' שנה ניקנה בקאן על-ידי מפיץ ישראלי ל' הצגה בישראל) ורמז ברור לכיוון שאליו שמה פניה הפקת הסרטים באירופה היום, ומן התחרות, לסרטים שהוצגו כאורחים מיוחדים של הפסטיבל, תחילה, משום שה' נושא נוגע לישראל במיוחד, צריך להזכיר סרט בן שבע וחצי שעות בשם היטלר, סרט מגרמניה, זהו מיבצע מוגזם-נאלי (שאליו ישב עוד מדור הקולנוע של העולם הזה) שאינו שואף לשחזר את ה' קאריירה של הפיור, אלא לברוק איה חלקים ממנו חיים היום בעם הגרמני וב' אנושות כולה. הסרט נאחו בכל הסמלים האפשריים, ועשוי כמסכת סטאטית, שבה הדמויות מופיעות בתוך תפאורה והמצל' מה נעה אך מעט, שעה שהן חושפות את

שחקן דפארדייה על גווית קינג-קינג בן, שלום לגבר"
פרס מיוחד ושריקות-בוז